

Förstlingskärvens högtid

På den andra dagen av det osyrade brödets högtid, två dagar efter offret av påskalammet, 16 Nisan skulle förstlingskärven av det nya årets skörd (kornskörden) bäras fram inför HERREN. Det skulle viftas, d.v.s. på prästens armar föras fram och tillbaka inför ingången till helgedomen samtidigt som brännoffer och spisoffer skulle frambäras.

Förstlingsfruktsfesten markerade början på spannmålsskörden i Israel. Det var kornet som nu var moget att skördas och den första kärven som togs till templet var representativt för hela skörden. Det var ett erkännande av att skörden egentligen var HERRENS, men samtidigt togs det som en garanti att på samma sätt som denna första kärve kunde skördas så kommer hela skörden att kunna inbärgas.

Den här dagen markerade samtidigt starten för nedräkningen inför pingst. Från den här dagen räknades sju veckor (7x7 dagar) och på den femtionde så hölls skördefesten (pingst).

Bära fram kärven till prästen

När I kommen in i det land som jag vill giva eder, och I inbärgen dess skörd, då skolen I bära till prästen den kärve som är förstlingen av eder skörd. (3 Mos 23:10)

Kärven för hela nationen togs från ett speciellt utvalt fält där man noggrant övervakade att alla bestämmelser efterföljdes. Men varje familj skulle också frambära sin egen förstlingskärve.

Vifta den inför HERREN - dagen efter sabbaten

11. Och den kärven skall han vifta inför HERRENS ansikte, för att I mån bli välbehagliga; dagen efter sabbaten skall prästen vifta den. (3 Mos 23:11)

Det fanns två olika tolkningar rörande vilken sabbat som åsyftades här. Var det sabbaten som utgjordes av det osyrade brödets första dag eller var det den naturliga sabbat som följde påsken. Den uppfattning som det stora flertalet följde var att den sabbat som åsyftades var det osyrade brödets första dag. Det intygas också bl.a. av Josefus, den judiske historikern från det första århundradet efter Kristus.

Brännoffer

12. Och på den dag då I låten vifta kärven skolen I offra ett felfritt årsgammalt lamm till brännoffer åt HERREN, (3 Mos 23:12)

Spis- och drickoffer

13. och såsom spisoffer därtill två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, ett eldsoffer åt HERREN till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer därtill en fjärdedels hin vin. (3 Mos 23:13)

Inget av skörden fick användas innan högtiden

Inget av den nyskördade säden fick användas innan man offentligt visat att dessa materiella välsignelser kom från Herren.

14. Och intet av det nya, varken bröd eller rostade ax eller korn av grönskuren säd, skolen I äta förrän på denna samma dag, icke förrän I haven burit fram offergåvan åt eder Gud. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, var I än ären bosatta. (3 Mos 23:14)

Därför att Gud fört ut från Egypten

17. Och I skolen hålla det osyrade brödets högtid, eftersom jag på denna samma dag har fört edra härskaror ut ur Egyptens land. (2 Mos 12:17)

En evig instiftelse

Därför skolen I, släkte efter släkte, hålla denna dag såsom en evärdlig stiftelse. (2 Mos 12:17b)

Fullbordan

Jesus uppstod som den förstfödde av de döda dagen när förstlingskärven skulle offras. Den dagen ledde de levitiska körerna lovsången i templet med bl.a. Ps 30: En synnerligen lämplig psalm...

Tacksägelse för räddning.

1. En psalm, en sång av David, vid templets invigning.
2. *Jag vill upphöja dig, HERRE, ty du har dragit mig ur djupet, du har icke låtit mina fiender glädja sig över mig.*
3. HERRE, min Gud, jag ropade till dig, och du helade mig.
4. *HERRE, du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande ut från dem som foro ned i graven.*
5. Lovsjungen HERREN, I hans fromme,

- och prisen hans heliga namn.
6. Ty ett ögonblick varar hans vrede,
men hela livet hans nåd;
om aftonen gästar gråt,
men om morgonen kommer jubel.
 7. Jag sade, när det gick mig väl:
»Jag skall aldrig vackla.»
 8. HERRE, i din nåd
hade du gjort mitt berg starkt;
men du fördolde ditt ansikte,
då förskräcktes jag.
 9. Till dig, HERRE, ropade jag,
och till Herren bad jag:
 10. »Vad vinning har du av mitt blod,
eller därav att jag far ned i graven?
Kan stoftet tacka dig,
kan det förkunna din trofasthet?
 11. Hör, o HERRE, och var mig nådig;
HERRE, var min hjälpare.»
 12. Då förvandlade du min klagan
i fröjdesprång;
du klädde av mig sorgens dräkt
och omgjordade mig med glädje.
 13. Därför skall min ära lovsjunga dig,
utan att tystna;
HERRE, min Gud,
jag vill tacka dig evinnerligen.